

18. søndag, år B

Kjære brødre og søstre,

Gud skapte alt vi trenger, og det er gratis for alle. Etter Adam syndet fikk han i bot fra Gud at han måtte jobbe for å få mat. Fra denne dagen av, til i dag mumler vi at vi ikke er fornøyde med hvem vi er og det vi har fått. Man protesterer på forskjellige måter og det gikk i vårt DNA å murre. Akkurat som babyer, viser også voksne sin misnøye, og da sier vi at man har dårlig humør, og at han er pessimistisk. Det er ikke bare det, fordi man vet i sitt hjerte at han savner noe han hadde før, men kan ikke si presis hva det er, og da begynner han å murre over det.

Om dette hørte vi i dagens første lesning fra israelittenes munn som var på vei til det lovede land i ørkenen, «Å, om vi hadde fått dø for Herrens hånd i Egypt, da vi satt omkring kjøttgrytene og spiste oss mette! Men nå har dere ført oss ut i ørkenen, for at hele denne folkemengden skal dø av sult». De var i Egypt i litt over 400 år, derfor sammenligner de der med sin situasjon i ørkenen. De var usikre og trodde ikke på Gud og at Han passet på dem. Og han ga dem mat fra himmelen, alle spiste det og ble mette, men de visste ikke hva det var.

Alle som er friske og unge bør jobbe for å få et godt liv. Alle forstår det. Men noen ganger hvis man gir og gir som en gave, kan den andre misbruke det. Det vil gi oss vondt hvis vi måtte jobbe så hardt, og den andre frisk mann er lat og få alt gratis. Dagens evangelium er en kontinuasjon av den siste søndag og da hørte vi hvordan Jesus mettet fem tusen. I dag er det Jesus selv som sier, «Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Dere leter ikke etter meg fordi dere har sett tegn, men fordi dere spiste av brødene og ble mette. Arbeid ikke for den mat som forgår, men for den mat som består og gir evig liv, den som Menneskesønnen vil gi dere. For på ham har Far, Gud selv, satt sitt segl». Alle trenger mat, og det smaker ekstra godt når vi har jobbet for det. Hvis vi får det gratis, uten respekt kan vi klage. Da ber vi i «Fader Vår», og vi ønsker, «gi oss i dag vårt daglige brød». Hvor ofte tar vi for gitt at vi har penger, at vi kan bare kjøpe det vi vil spise? Hvor mange mennesker må jobbe for denne maten vi får på bordet?

Så sier den hellige apostelen Paulus i dagens andre lesning, at vi må være frie fra vårt gamle menneske, som betyr å gå ut av vår natur i stedet for å bare klage på alt. Det han ønsker er at vi blir et nytt menneske, for å leve et rettventd og fromt liv, i samsvar med sannheten. I den hellige messen skiller vi mellom fire deler. Innledningsritualene til den hellige messen, ordets liturgi, nattverdens liturgi og det endelige ritualet til den hellige messen. Når vi kommer til nattverdens liturgi, har vi brød og vin som representerer oss og menneskets harde jobb for å lage det. Etter dette sier presten, «La oss be til Gud, den allmektige, at han vil motta sin Kirkes offer av våre hender» og alle troende svarer, «til lov og ære for sitt navn og til hele verdens frelse». Tror vi på det vi sier?

Jesus sa til djevelen, «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som kommer fra Guds munn.» Mennesker er lagt av både materie og ånd. Derfor trenger man mat til legeme og til sjel. Akkurat som den daglige maten er viktig for legeme, så er bønnen, sakramentene og barmhjertighetsgjerningene viktige for sjelen. De hjelper oss å få et nytt DNA til vårt gamle menneske. La oss be til Gud, at vi kan høre på ham alle steder, spesielt i vårt hjerte. Amen.

P. Anthony Erragudi SVD